

[Finansministeren]

holdninger i den private sektor vokse, med de konsekvenser, som jeg tidligere har redegjort for i lovforslagene til de indenlandske lånebemyndigelseslove.

Når staten sælger obligationer og gældsbeviser, betyder det, at den forøgede likviditet, som nødvendigvis må være til stede hos husholdninger og virksomheder, pengeinstitutter m. fl., efter at indkomstvirkningen har udspillet sig, efter disses eget valg placeres i statspapirer.

Set fra statens side er virkningen den, at pengene bindes for en periode og derfor ikke kan danne basis for udlån f. eks. til virksomheder til brug for afvikling af udenlandsk gæld i en periode med valutauro. Hermed er jeg igen henvendt ved de forhold, som er belyst i forbindelse med de indenlandske lånebemyndigelseslovforslag.

Det var ikke hansigten fra min side at gøre svaret på hr. Glistrups spørgsmål til en lettere gennemgang af de basale nationaløkonomiske sammenhænge, men jeg har på den anden side følt behov for at tage afstand fra hr. Glistrups egen økonomiske teori omkring statsfinansernes virkninger.

For så vidt angår det egentlige spørgsmål, om størrelsen af de skattefrie kursavancer i en 3 års periode, vil denne i hovedsagen komme til at bero på 3 forhold:

- 1) størrelsen af salget af statspapirer og dets fordeling på de enkelte papirer,
- 2) fordelingen af salget mellem på den ene side pengeinstitutter, fonde m. v. samt udlandet, som enten betaler skat af kursavancen eller ikke betaler indkomstskat overhovedet, og på den anden side private husholdninger og virksomheder, som ikke har erhvervet papirerne som led i næring og spekulation, og som derfor ikke er indkomstskattepligtige af kursavance,
- 3) kursudviklingen i perioden, som vil afhænge af udviklingen i renteniveauet.

Da jeg er af den opfattelse, at ethvert skøn over disse størrelses udvikling over blot en 3 års periode vil ligge på grænsen af det rene gætteværk, vil jeg være endnu mere beskeden og begrænse mig til at udtale mig om 1978, vel vidende, at jeg derved ikke lever op til fremskridtspartiets frommeste forhåbninger.

I kalenderåret 1978 androg bruttosalget til nominal værdi af statspapirer 27,2 mia kr.

Kurstabet på disse papirer beløb sig til i alt 4,0 mia kr. Men som spørgeren ganske korrekt fremfører i sin begrundelse, er det ikke hele kurstabet – eller kursavancen set fra købers side – som ikke kommer til beskatning. For så vidt angår den del af statspapirerne – jeg går ud fra, at fremskridtspartiet også er interesseret i den skattefrie kursavance på statsgældsbeviser, selv om der kun tales om statsobligationer i spørgsmålet – som afsattes til pengeinstitutter og ikke-skattepligtige fonde m. v., behandles rente og kursgevinst ens i skattemæssig henseende, og det kan derfor ikke være rimeligt at inddrage kursavancen på disse køberes papirer under betegnelsen »skattefrie«.

Da pengeinstitutternes og de ikke-skattepligtige fondes samt udlandets køb af statspapirer kun foreligger opgjort som nettokøb til kursværdi, kan kurstabet for den del af statspapirerne, som er solgt til private husholdninger og virksomheder, ikke direkte opgøres, selv om der ses helt bort fra, at kurstabet er forskelligt for de forskellige typer af statspapirer.

En nøjere beregning af kurstabet ville forudsætte kendskab til fordelingen af det nominelle bruttosalg af de enkelte papirer på pengeinstitutter, fonde m. v. og øvrige indenlandske aftagere. Det er derfor ikke muligt at opgøre, hvor stor en del af det samlede kurstab der kan henføres til virksomheder og husholdninger, men det er et væsentlig lavere tal end de nævnte 4 mia kr.

Når hr. Glistrup anfører, at statsobligationerne alene har kunnet afsættes, fordi man har lokket publikum med skattefrie kursavancer, vil jeg for en ordens skyld gøre opmærksom på, at kursavancer ikke er et ukendt begreb på det øvrige obligationsmarked. Betydningen af at fjerne kursavancen fra statspapirerne ville være, at den pålydende rente skulle være så meget des højere.

Til *miljøministeren* (14/3 79) af:

Bolvig (RV):

»Vil ministeren oplyse, hvortil de 60 mill. kr., der i tidsrummet 1972 til 1977 på finansloven har været afsat til miljøforskning, er blevet brugt, og hvad man har gjort for at informere amter og kommuner om mulighederne for at få statsstøtte til ekstraordinære